

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. An Natura communis existat extra singularia, & qualiter?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

Urgetur. Undecunq; ista singularitas provenit, sive per se, sive per accidens, jam impedit universalitatem naturæ communis: ergo nulla solutio, probatur ant. uni eisdemq; realiter identificato non potest convenire universalitas & singularitas simul, sed tunc natura & individuatio unum eisdemq; sunt realiter identificatum, ergo non potest ei competere universalitas, cum singulari sit realiter identificata, patet major, quia universalitas dicitur communicabilitatem, singularitas dicitur non communicabilitatem & repugnantiam ad communicandum multis. R. negando ant. Quia extrinseca determinatio cum indeterminatione negativa ab intrinseco, non repugnant simul; unde eius probationis majorem distinguo: Uni eisdemq; realiter identificato non potest convenire universalitas & singularitas respectu ejusdem & eodem modo concedo ma. respectu diversorum, diversoq; modo nego ma. & concessa mi. nego consequentiam, Itaq; natura in individuo existens dicitur universalis formaliter per intellectum, fundamentaliter ex se; singulariter per hæcceitatem, communis & indeterminationem intrinsecè, particularis & determinatam extrinsecè. Et si quis adhuc replicare vellet quod natura abstracta & præcisa ab inferioribus non habet esse à parte rei, sed tantum per intellectum, atq; adeo cum non habeat communitatem nisi beneficio intellectus, de se non erit communis; tunc negandum est ant. quia vel natura abstrahitur ab hæcceitatibus secundum se, seu in quantum scilicet ipsa nunquam essentialiter & intrinsecè involvit hæcceitatem, vel quatenus naturam in se cognoscit non cognoscendo hæcceitatem, prima abstractio quidem non tollit conjunctionem naturæ cum hæcceitate, imò semper manet etiam si natura conjuncta sit cum illa; quia aliud non importat, quam naturam non habere hæcceitatem, cum quo non repugnat, quia habeat illam ab alio; Imò nec altera abstractio quæ fit per intellectum tollit realiter conjunctionem realem naturæ cum hæcceitatibus, quia hic abstrahendi modus solum importat, quod intellectus actu suo naturam attingat, non attingendo singularitates, & secunda hæc abstractio originem ducit à prima, quia enim natura in se non includit singularitatem à parte rei, ideo reperto in re hoc fundamentum naturam concipit non conceptà singularitate. Plures aliqui adhuc aliquas congrunt objectiones: ut quod non possit res esse unum & multa: quod nihil sit realiter in Paulo quod sit in Petro: adeoq; conceptus communis objectivus abstrahi non poterit, & plures similes quæ tamen vel ex dictis solvi possunt, vel non sunt magni momenti; quando ergo dicunt aliqui nihil posse esse unum & multum intelligendum est de eadem unitate & eadem multitudine, id est quod nil possit esse unum & multum numeraliter, bene tamen potest aliquid esse unum unitate specifica cum multitudine numerali, & unitatem genericam cum multitudine specifica. Ad secundam dico quod licet nihil sit realiter in Petro, quod est in Paulo, aliquid tamen habet Petrus quod est indifferens ut identificetur cum Paulo, ratione cuius indif-

ferentia: ut cum illo identificetur habet ut possit de illo prædicari.

QUÆSTIO III.

An natura communis existat extra singularia & qualiter:

Constituto universali in communi,

seu demonstrato quod præter singularia datur aliqua natura communis: nunc ad particularia examinanda accedo, nam in superiori quaestione præcidi à modo quomodo hæc natura communis detur, quod proinde in hac & sequentibus examinabo quaestionibus: & in primis occurrit solemnissima sententia, quam Aristoteles Platoni attribuit, qui dicit quod naturæ communes substantiarum præsertim specificæ existant per se separate à singularibus, quæ sint universales, quarum participatione singularia esse accipiunt tanquam à veris principiis, verbi gratiâ Plato ponit unum hominem existere & idem dicendum de aliis naturis specificis verbi gratiâ hominem ut sic, bovem ut sic, equum ut sic in quodam amoenissimo loco, ubicunq; demum locus ille sit spatiantes; qui tamen homo ut sic, bos ut sic, &c. habeat veram entitatem positivam separatam à singularibus quæ tamen est de essentia omnium singularium, quæ sententia in quantum Platoni affingitur non verò in se præcisè considerata, nam sic est stolidissima, gravissimos pro & contra habet Authores, nam multi Sancti Patres post & ante Doctorem, inter quos est præcipuus Divus Augustinus quem etiam Scotus 1. d. 35. q. unica. §. Ad ista pro se citat, Justinus Martyr, D. Thomas, Durandus & plures dicunt Platonem nequaquam possuisse illas tales naturas quæ in Scholis Idææ Platonice vocantur, à singularibus separatas: sed per Ideas aliud non intellexisse, nisi exemplaria & Ideas in mente divina existentes, secundum quas omnia quæ producuntur ad extra, fiunt, unde dicit Divus Augustinus lib. 83. q. 46. *In divina mente sunt omnium rerum creandarum creaturarumve rationes, neq; in divina mente quidquam nisi æternum, atq; incommutabile potest esse: atq; has rerum rationes principales appellat Ideas Plato, quarum participatione fit, ut quidquid est, sit, quomodo est.* Et similia plura habet hic & alibi pro defensione Platonis. Econtrà verò Divus Bernardus & plures alii tum Patres, tum Scholastici inclinare videntur, quod Plato tales naturas separatas & distinctas admiserit, nam D. Bernardus serm. 1. de Epiph. Domini dicit, *Neq; dico illud Platonium, &c.* quia si Plato non aliud statuisset, quam æternas rationes in mente divina, secundum quas cuncta creata formantur: sanè sanctus & mellifluus Doctor dicere posset, ergo quandoquidem asserit se non dicere illud Platonium, signum est, eum velle declarare quod Plato non rationes æternas in mente divina intellexerit, sed ipsas naturas per se existentes, secundum quas omnes aliæ ad extra producuntur & efformantur, sit tamen hæc sententia cuiuscunq; velit, nam etiam difficile est summum Aristotelem Præceptorum suo hanc in ussisse calumniam, asserere, vel existimare, quasi mentem tantus discipulus, tantiq; ingenii & tanto tempore cum eo conversatus Platonis non percepisset,

I.

Opinio Platonis.

D. Augustinus constat excusare Platonem.

se, ut nonnulli autumant, idè præscindendo ab ejus Authore ad questionem.

II.
Non datur
natura extra
singularia
existens.

DICO: *Natura communis est realiter identificata singularibus, adeoq; non datur natura communis separata, & per se existens extra singularia.* Hæc est communis contra Platonem & Averroistas, Colligitur etiam ex Patribus supra citatis & Probatur I. Ratione ex Aristotele 7. Met. deducta. Implicat quòd aliquid sit essentia alicujus, vel pars essentia & esse extra rem cujus est essentia, sed natura communis, seu universalis in essendo sunt essentia singularium, ut animal de essentia hominis, homo de essentia Petri, ergò implicat talia universalis dari extra singularia; major patet, quia nihil est magis intrinsecum sibi quàm sua propria essentia, minor etiam clara, consequentia adeoq; sequitur optima. Probatur secundò, Quia vel illud universale separatum & per se existens est productum, vel improductum, non impro ductum, quia esset Deus, si verò est productum, ergò non est amplius universale, sed singulare, vel universale & singulare simul, quia actiones terminantur ad singularia & omne quod productionem terminat immediatè, & in se est singulare, unde Boethius inquit, *Omne quod est, idè est, quia unum numero est*, ergò nullum datur universale quod non existeret in singularibus. Probatur Conclusio tertio; Si natura humana verbi gratià ita existeret separata, vel esset simul in Platone & Socrate, vel non esset, si non esset, ergò erit res ab illis distincta, non minus quàm unus homo distinguitur ab alio, adeoq; erit singularis: neq; poterit ingredi essentiam eorum, neq; de illis prædicari essentialiter: quia prædicatum debet esse essentiale illi maxime internum, de quo affirmatur; si verò existat simul in Platone & Socrate, vel est eadem indivisa natura in utroq; vel divisa in duas numero distinctas si est eadem, ergò Socrates & Plato non sunt duo homines, quia inter creaturae identitatem in uno tertio indiviso habent, inter se sunt indivisa, & idem inter se; si divisa in duas, majori absurdo sequitur eandem rem esse unam, & non unam, existens, & non existens; Confirmatur hoc, Quia ex hoc sequeretur eandem naturam esse miseram & beatam in pœnis æternis & in gloria infinita, sed hæc absurda sunt, ergò etiam illud ex quo sequitur, probatur ma. si enim est eadem natura in Petro verbi gratià & in Sorte, & Sors moriatur in peccato mortali, ad æternas condemnabitur pœnas; si verò Petrus in statu gratiæ decedat mercedem iustorum percipiet, in gloriam æternam assumetur, & tamen in utroq; eadem est numero natura, ergò sequeretur quod una eademq; natura misera esset, & beata existens & non existens; nam si Petrus moreretur ante Sortem, existeret eadem natura in Sorte & non existeret: quoniam Petrus defunctus est in quo etiam erat. Sed contra

III.
solvitur ar-
gumentum
solemnis-
simum.

Arguitur I. Nihil realiter identificat sibi illud, sine quo potuit & potest esse, sed secundum Scotum & Scotistas humanitas Petri potuit esse sine illa differentia individuali, quia sicut per hanc modo contracta est, ita potuit contrahi per aliam, ergò natura communis non est realiter identificata singularibus, minor est

doctrina nostra, patet etiam major: Quia materia non identificat sibi realiter illam formam quam habet, quia potuit & potest sine illa esse. R. dist. ma. Nihil sibi realiter identificat illud sine quo potuit & potest esse potentia Physicâ, & ad actum reducibili concedo ma. potentia Logicâ, seu Metaphysicâ, quæ explicatur per hoc quod natura communi ut priori inductione ex suo conceptu formali non repugnet esse cum alia differentia nego ma. Quæ distinctio clara evadet exemplo indifferentiæ activæ divinæ voluntatis, ad actus liberos: nam isti realiter identificantur cum entitate necessaria divinæ volitionis, & tamen secundum suam rationem formalem desinere possunt, non desinente entitate divinæ volitionis, sicut ergò divina voluntas voluit ab æterno hunc mundum fore ut potuerit non velle ob ejus indifferentiam ad opposita liberè, & tamen tali indifferentiâ non obitante hoc decretum de mundi existentia cum entitate divinæ voluntatis, vel volitionis penitus identificantur, ita servatâ proportione in creatis potest admitti natura communis, ita de se indifferens passivè ad individuaciones, ut quando producta est subiecta quam defecto habet, potuit pariter in illo priori æq; bene produci cum alia, absq; eo quod ex tali indifferentia deduci possit realis distinctio naturæ communis ab individuacione. Jam distingo quoq; minorem ejusdem argumenti: humanitas Petri potuit esse sine differentia individuali potentia Logicâ, seu Metaphysicâ, & antequam ad extra produceretur concedo mi. potentia Physicâ & actum reducibili, idq; post ejus productionem nego mi. Ita q; quando Scotista dicunt naturam potuisse esse sine illa differentia individuali, non intelligunt quod in statu existentia possit ab ea separari, sed tantum volunt quod natura communis intrinsecè habeat sua prædicata, à prædicatis individui inter quæ est illa indifferentia, quod intrinsecè non repugnet sibi, ut sit sub hac, vel illa, vel quod magis patet esse sub una, quàm sub alia: Hinc non est paritas de materia prima respectu formarum, & de natura communi, respectu differentie individualis, quia indifferentia materiæ ad formas est alicujus subiecti præexistentis ad ipsas tanquam ad perfectiones omnino extrinsecas illi, quæ ei uniuntur per extrinsecum agens; Natura verò communis ante hæc existat non præsupponitur existens, sed hæc existat pullulat & dimanat ab ipsa absq; ullo concursu extrinseci agentis, & tam necessariò, ut nec per Dei potentiam possit produci quin aliqua hæc existat dimanet ab ipsa tanquam ultima & postrema ejus realitas à qua determinari dicatur & reddatur incommunicabilis.

Instatur. Si ista emanatio impediret distinctionem realem, sequeretur quòd ubicunq; esset talis emanatio, quòd ibi non daretur distinctio realis, sed dantur verè Metaphysicæ emanaciones inter quas intercedit distinctio realis, ergò ista non impedit in natura communi & differentia individuali, ma. videtur certa, probatur minor. Inter naturam genericam & specificam est vera emanatio Physicâ, sed illa non impedit distinctionem realem, ergò nec inter

inter naturam communem & differentiam individualement, probatur mi. Animalitas realiter distincta invenitur in leone, in quò non invenitur rationalitas: sed eadem distinctio quæ versatur inter gradus genericos & específicos, versatur etiam inter naturam communem & differentiam individualement, ergò R. negando mi. ad probationem dist. ma. inter naturam genericam & specificam est vera emanatio, respectu ejusdem Essentiæ concedo, si consideretur utraq; respectu diversarum essentiarum nego, & distingo etiam mi. non impedit distinctionem realem respectu diversarum essentiarum concedo, respectu ejusdem, nego mi. Cujus probationis majori concessa distingo mi. Eadem distinctio quæ versatur inter naturam genericam, versatur, etiam inter communem & differentiam individualement, si specifica consideretur tanquam contrahens, & est differentia specifica contrahens concedo mi. inter alias non contrahentes nego mi. Itaq; dico, naturam communem identificari cum gradibus essentiæ ejusdem, qui in eodem constituto reperiuntur, unde quando dicitur quod animalitas reperiatur distincta realiter à rationalitate sunt in leone, sunt diversa constituta, imò nec ex hoc ipso potest inferri distinctio realis propriè dicta, sed tantum talis quæ coincidit cum non identitate.

Urgetur. Non tantum in diverso constituto, sed etiam in eodem constituto differentia contrahens distinguitur à natura generica, ergò etiam in eodem natura communis & differentia individualis realiter distinguuntur. Probatur ant. Quia etiam in eodem constituto natura est prior suà differentia, seu specifica, seu individuali. ergo. Quodcumq; prius naturam potest esse sine posteriori, ut docet Scotus & Aristoteles 7. Met. 16. sed natura est prior hæcitate, ergò poterit esse sine illa realiter, ergò non modo in diverso constituto, verum etiam in eodem natura communis & hæcitas realiter distinguuntur. R. Negando ant. cum probationis consequentia cujus probationis majorem dist. Quodcumq; prius natura realiter distinctum potest esse sine posteriori, concedo ma. quodcumq; prius non distinctum realiter, nego ma. Unde non repugnet naturæ simpliciter esse sine hæcitate, in quantum prior est præcisè, sed in quantum est realiter identificata illi, Minorem ejusdem probationis etiam distingo: Natura est prior hæcitate prioritate essendi, nego mi. prioritate intelligendi concedo mi. Itaq; duplex poterit naturæ prioritas considerari, una essendi, quæ explicatur per posse esse prius, sine posteriori: altera intelligendi, quæ non rectè sic explicatur, etiam si fundamentum in re habeat, sed tantum unam prius potest absq; alio, aut prius alio intelligi. quia non includit illud in suo conceptu; Aristoteles ergò ibi loquitur de prioritate essendi, & natura præcedit singularitatem tantum prioritate intelligendi, præsertim si consideretur ut contracta est per singularitatem, nam si consideretur ut indifferens ad illam, adhuc dici posset prior illa prioritate etiam in essendo, quatenus quantum est de se poterat esse sine illa.

Arguitur 2. Contradictio actualis arguit distinctionem realem, sed inter naturam communem & differentiam individualement est contradictio, ergò: ma. patet, quia nequeunt de eadem re duo contradictoria affirmari & verificari; minor probatur, quia natura communis est communicabilis, altera non est communicabilis, ergò. R. negando ma. ad probationem distingo ant. de eadem re nequeunt affirmari & verificari duo contradictoria proximè & immediatè, qualia sunt esse & non esse, existere & non existere, concedo ant. remotè & mediatè, nego antecedens, Contradictio ergò, quæ fundatur inter res fundat distinctionem realem, quæ fundatur autem mediatè supra res, & immediatè supra formalitates, ut est in proposito infert solum distinctionem formalem, & sic non implicat secundum diversas formalitates ejusdem rei verificari duo contradictoria, consequenter quando dicitur, quòd contradictoria inferant distinctionem, bene quidem concluditur, sed malè si inferatur, quæ inferant distinctionem realem. Sed

Instatur, Inter contradictoria est æqualis repugnantia, quatenus de eodem & secundum idem nunquam verificari possunt: ergò etiam æqualem semper inferunt distinctionem. R. negando consequentiam, quia licet omnia contradictoria, sive realia, sive rationis æquè quidem in omnibus repugnent, quantum ad veritatem & falsitatem, affirmationem & negationem, ita quòd nunquam de eodem respectu ejusdem verificari possint, non tamen æq; repugnant quantum ad inferendam distinctionem: nam quædam inferunt distinctionem simpliciter realem, ut prima contradictoria, alia ex natura in formalem, & alia rationis, juxta conditionem contradictionis.

Dico 2. Natura communis distinguitur ex natura rei formaliter actualiter à singularitate contrahente. Hæc est communis Scotistarum & quidem sufficienter ex secunda disp. prioris partis demonstrari potest, verum quia hic est proprius ejus locus, ideò. Probatur 1. Præcipuo fundamento Scotistarum, quo probant dari distinctionem formalem, & hoc ex via contradictionis; Impossibile est de eodem & secundum idem à parte rei verificari duo contradictoria, & idem esse rationem secundum quam plura conveniant à parte rei, & etiam non conveniant, sed natura communis verbi gratia animalitas, vel humanitas est ratio secundum, quam plura inferiora à parte rei conveniunt & assimilantur inter se, & differentia, sive specifica, sive individualis est ratio secundum quam illa plura non conveniunt & assimilantur, ergò natura, sive generica, sive specifica, cum non distinguantur realiter, distinguuntur saltem formaliter à suis differentiis alias de eadem omnino formalitate verificantur duo contradictoria.

Dices; Nullam à parte rei dari realem, vel formalem contradictionem, sed tantum dari à parte rei fundamentum contradictionis: quia contradictio consistit in affirmatione & negatione, quæ fit per intellectum. Contra licet affirmatio & negatio fiat per intellectum,

IV.

V.

Natura distinguitur formaliter à singularitate.

tamen

tamen à parte rei verificantur contradictoria nullo cogitante intellectu; ut quod homo per rationalitatem non conveniat cum equo, conveniat autem per animalitatem, sed hæc convenientia & non convenientia est actualis, ergo & contradictio.

VII. **Probatur Conclusio secundo:**

Nulla creatura est de se hæc, & singularis, ergo fit talis per realitatem aliquam superadditam, & à seipsa ex natura rei formaliter distinctam, & per consequens necessariò ex natura rei formaliter distinguitur à differentia individuali, per quam singularizatur, probatur aut: Quia si natura esset de se hæc, tunc non posset cum veritate intelligi sub ratione universalis, quod est falsum: quia sic scientiæ omnes tollerentur de medio, quia sunt de universalibus? ergo nulla natura est de se hæc, probatur sequela, Quia tunc falleretur intellectus, quia conciperet rem aliter quàm in se est, & modo ei repugnanti, quia si natura esset de se hæc & singularis, & conciperetur ut communicabilis conciperetur cum repugnanti, quia quod de se singulare & hoc est, communicari non potest, Quod confirmatur, quia qui conciperet naturam divinam communicabilem, conciperet eam sub modo sibi repugnanti, quia de se hæc est: ergo etiam si humanitas verbi gratià esset de se hæc, & singularis, qui eam conciperet ut communicabilem, conciperet sub modo sibi repugnante, ergo. Sed in contra

VIII.

Arguitur. Natura Petri & natura Pauli, ut distinguuntur à differentiis individualibus, vel est una & eadem natura, vel est alia & alia, si una, ergo à parte rei datur universalis natura extra singularia existens; si alia & alia, ergo erunt singulares, & per consequens frustra ponetur in eis singularitas: probatur hæc consequentia, quia quæ realiter distinguuntur in eadem specie, sunt ejusdem speciei individua; sed si sunt alia & alia, naturæ erunt distinctæ realiter, ergo & singulares. R. concedendo ant. pro secunda parte, scilicet esse aliam & aliam naturam: & nego consequentiam: ad probationem nego mi. quia distinctio realis non attenditur per formalitates, sed per res essentielles quæ sunt capaces existentia, quia distinctio realis supponit diversitatem existentiarum, cum ergo naturæ secundum suas rationes formales sint incapaces existentiarum, non poterit inter illas esse distinctio realis, & hoc est juxta D. 7. Met. q. 13. S. contra prædicta, ubi dicit, quod distinctio realis naturarum provenit à differentiis individualibus unitivè sumptis quibus circumscriptis non possunt dici realiter distinctæ quia sic non concipiuntur sub existentia quæ necessariò requiritur ad fundandam distinctionem.

Instatur. Natura quæ est in Petro, & ut à Petreitate distincta, vel est illa natura quæ est in Paulo, ut à Pauleitate distincta, vel non est ea realiter, si non est eadem realiter cum eo, ergo est realiter distincta ab ea, etiam ut à Pauleitate præcindit. R. negando consequ. quia licet omnis distinctio sit non identitas, non tamen è contra, quia non identitas latius patet, quàm distinctio, cum etiam conveniat non enti, imò multis convenire potest, quibus non potest

convenire distinctio, sic igitur in proposito natura quæ est in Petro ut à singularitate præcindit, licet non sit eadem cum natura Pauli realiter, non tamen dici potest sub tali præcisione realiter distincta, quia ut à singularitate præcisa, non est existentia capax: & sic fundare nequit realem distinctionem, quæ non verificatur inter extrema diversas existentias habentia

Urgetur. Inter illa intercedit distinctio realis, inter quæ versatur relatio similitudinis, sed inter illas duas naturas etiam ut præcindunt à singularitatibus relatio similitudinis intercedit, ergo adhuc realiter distinguuntur in tali casu, si realiter autem distinguuntur jam erunt singulares, & per consequens individua ejusdem speciei: probatur mi. quia dicuntur inter se convenientes, ergo dicuntur sibi similes. Sed R. dist. ma. inter illa extrema concludit distinctio realis, inter quæ intercedit relatio similitudinis si extrema sint constituta concedo ma. si extrema licet tantum rationes constitutivæ nego ma. & distingo etiam mi. inter duas naturas intercedit relatio similitudinis, seu sunt sibi similes ut quo, concedo, ut quod nego mi. & consequentiam. Itaq; ut docet Doctor, quolibet 4. S. contra illud. L. generatim loquendo constitutum est constitutoratio differendi, vel conveniendi, non autem ipsum conveniens, vel ut differens, sed secundum se constituit, sicut rationale secundum se, nec ut ens ut conveniens, nec ut differens constituit hominem, licet homo constitutus per rationale per ipsum differat formaliter, vel conveniat, hæc Doctor quare propriè & in rigore loquendo duæ humanitates nequeunt dici specificè & essentialiter convenire, vel similes in recto, sed tantum in obliquo; quia non sunt res in una natura communi convenientes, sed sunt quibus plura individua inter se conveniunt essentialiter & quidditative, Quia quodcumq; alicui est ratio essendi tale, illud nequaquam dici possit in recto tale, sic etiam duæ humanitates nequeunt dici sibi similes nisi ut quo, non verò ut quod

Dices; Sunt entitates ejusdem rationis, ergo possunt dici similes. R. negando consequentiam, Quia non dicuntur ejusdem rationis, quasi conveniant in aliqua natura specifica, sed quia natura Petri ut prior hæcceitate nata est ita contrahi ab hæcceitate Pauli, & identificare sibi, sicut modo identificat illam Petri sub qua est. Per eadem responderi potest ad argumentum quod nonnulli formant de differentiis individualibus, quæ inter se habere videntur similitudinem.

QUÆSTIO IV.

An natura sit communis à parte rei per inexistenciam, an solum per indifferenciam.

Quamvis Scotista omnes convenient in communitate naturæ à parte rei, disconveniunt tamen in explicando quomodo hæc communitas competat ipsi respectu inferiorum; Aliqui enim dicunt, inter quos est Menrille, Faber, Basqualinus, &c. illam esse individuis communem per inexistenciam, hoc est ita esse communem, ut si secludantur hæcceitas Petri & Pauli,

IX.

I.
Menrille
Faber
Basqualinus
Scotista